

Sygn. akt VI Ka 386/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpelska</i>
	<i>SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.)</i> <i>SSO Irena Linkiewicz</i>
Protokolant:	<i>st. sekr. sądowy Kamila Obuchowicz</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosławy Mazurek

po rozpoznaniu dnia 26 października 2017r., w E.

sprawy:

A. L. (1) syna A. i S. ur. (...) w W.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt II K 198/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. Z. K. 147,60 zł brutto za obronę udzieloną skazanemu z urzędu przed sądem II instancji,

III. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt VI Ka 386/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 31 maja 2017r. w sprawie II K 198/17 na podstawie art. 85 kk, art. 86 §1 kk, art. 569 §1 kpk z połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego A. L. w wyrokach Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 16 sierpnia 2016 roku w sprawie sygn. akt II K 318/16 (którym wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności) i Sądu Rejonowego W. P.P. w W. z dnia 24 lutego 2016 roku w sprawie sygn. akt III K 664/15 (którym wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności) i orzeczono karę łączną

1 roku i 4 miesiące pozbawienia wolności; a pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach jednostkowych uznano za podlegające odrębnemu wykonaniu.

Ponadto orzeczono o kosztach za obronę udzieloną skazanemu z urzędu i zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego i podnosząc w oparciu o art. 438 pkt. 4 kpk zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej, to wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę skazanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy gromadząc materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, w tym m.in. odpisy wyroków, opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej i informację z K. o osobie skazanego.

Ustalenia faktyczne, które poczynił w sprawie sąd I instancji, nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów. Poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna była ze wskazaniami wiedzy, w zakresie orzeczonej kary łącznej uwzględniała okoliczności dot. celów tej kary, znajdując swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym opierał poszczególne ustalenia, a następnie wskazał prawidłowe zdaniem Sądu Okręgowego wnioski jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń w zakresie przyjęcia wymiaru kary łącznej wymierzonych z zastosowaniem zasady absorpcji wobec skazanego A. L. (1).

Przechodząc do omówienia zarzutu dot. orzeczonej kary łącznej, to wskazać należy, iż podstawą apelacji z art. 438 pkt. 4 kpk może być zarzut rażącej niewspółmierności kary, przy czym do rażącej niewspółmierności kary dochodzi jedynie wówczas gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary łącznej. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). Co prawda ustawodawca nie wskazuje wprost jakie różnice między karą dotychczas wymierzoną a tą którą należałoby wymierzyć traktuje się jako „różnice tak zasadniczej natury”, ale w treści orzeczeń sądów wyższych instancji przyjmuje się różnice co najmniej kilku miesięcy przy karach orzeczonych do roku, czy co najmniej pół roku czy roku, przy karach orzeczonych w wyższym wymiarze. Odnosząc to do treści apelacji obrońcy skazanego, by w miejsce kary łącznej 1 roku i 4 miesiące pozbawienia wolności z pkt. I zaskarżonego wyroku, to orzec karę łączną z zastosowaniem zasady absorpcji tj. 1 roku pozbawienia wolności, to należy wskazać, że między karą orzeczoną a postulowaną przez skarżącego różnica wyniosłaby tylko 4 miesiące, a taka różnica wprost nie może przekonać o tym, że kara łączna z pkt. I jest rażąco wysoka. Ponadto należy przypomnieć, że suma kar wymierzonych wyrokami jednostkowymi, a więc kara łączna jaką mógłby orzec sąd w maksymalnej wysokości, to wyniosłaby 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Należy tu stwierdzić, że skarżący niezasadnie wyeksponował tylko opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej wskazując, że jest ona dobra, jako podstawę do obniżenia kary łącznej, nie dostrzegając tego, że z opinii tej wynika, że skazany był raz karany dyscyplinarnie czy też, że karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany zmianą systemu odbywania kary, co nie do końca przekonuje, że resocjalizacja skazanego pozwala na zastosowanie pełnej absorpcji przy kształtowaniu kary łącznej. Ponadto to nie tylko zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia

wolności jest jedynym czynnikiem, który należy brać pod uwagę przy kształtowaniu kary łącznej. Co prawda skazany, dopuścił się tożsamyh przestępstw z art. 278§1 kk przypisanych mu wyrokami w sprawach jednostkowych, ale popełnił je na przestrzeni prawie 4 lat, w warunkach powrotu do przestępstwa. A te czynniki, a nadto również uprzednia wielokrotna karalność, mimo dobrej opinii z jednostki penitencjarnej, nie pozwala na zastosowanie zasady łączenia kar we wnioskowanym przez skarżącego wymiarze z zastosowaniem zasady absorpcji. Sytuacja taka, by uwzględnić wnioski obrońcy skazanego co do korekty kary łącznej z pkt. I wyroku, zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie, przy uwzględnieniu wszystkich ww czynników, nie zachodzi.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazał jakie okoliczności uwzględnił wymierzając skazanemu w pkt. I karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Należy przypomnieć, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (tzw. absorpcja) do ich sumy (tzw. kumulacja). Te granice stanowią skrajne możliwości wymierzenia kary łącznej, zaś sąd ma możliwość wymierzenia kary łącznej mieszczącej się między tymi skrajnymi granicami (tzw. asperacja). Należy też zaznaczyć, że na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu ani stopień zawinienia z jego funkcją limitującą, ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Decydujące znaczenie ma zaś wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Ponadto wymierzając karę łączną w ramach wyroku łącznego i oceniając zachowanie skazanego należy brać też pod uwagę czy oprócz popełnieniu czynów przypisanych mu w wyrokach jednostkowych podlegających połączeniu to czy skazany popełnił inne przestępstwa. Tymczasem popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (orzekania kary łącznej w wysokości kary najsurowszej orzeczonej za zbiegające się przestępstwa). A skoro z informacji z K. (k.6-9) wynika, że skazany był wielokrotnie skazywany za inne przestępstwa, niż te, które zostały objęte karą łączną w omawianym wyroku łącznym, to okoliczność ta miała duże znaczenie dla wymierzenia skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji. Akcentowana przez obrońcę skazanego dobra opinia o A. L. z jednostki penitencjarnej wpłynęła zaś na to, że Sąd I instancji uwzględniając jej treść nie zastosował w przedmiotowej sprawie kumulacji kar. Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona skazanemu A. L. kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności jest jak najbardziej sprawiedliwa i uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary łącznej, w tym uwzględniająca opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej i jego dotychczasową 21-krotną karalność. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tak wielu przestępstw. A porównanie kary łącznej wymierzonej i kary łącznej postulowanej do wymierzenia przez obrońcę skazanego w pkt. I zaskarżonego wyroku, gdzie różnica tych kar wynosi 4 miesiące, powoduje, że i z tego względu nie można przyjąć by różnica wskazana przez skarżącego w realiach omawianej sprawy wykazała aby orzeczono karę łączną aż tak rażąco surową, że nie można jej zaakceptować.

Należy też samemu skazanemu wskazać, że akcentowany przez niego stan zdrowia nie ma znaczenia przy kształtowaniu kary łącznej, a może być brany pod uwagę np. przy udzieleniu przerwy w karze.

Nie stwierdzając zatem w zaskarżonym wyroku nieprawidłowości co do wysokości orzeczonej kary łącznej, Sąd Okręgowy na mocy art. 437§1 kpk utrzymał orzeczenie w mocy, jako w pełni słuszne i trafne.

Mając na uwadze obecną sytuację materialną skazanego Sąd Okręgowy zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a nadto zasądził od Skarbu Państwa koszty za obronę udzieloną skazanemu z urzędu przed sądem II instancji.